

לפי ספרו של **פיליפ בסון**

תרגום
דורית דליות

מחזה ובימוי

ניר פרנקל | טלי הכט

שחקנים: תומר נהיר פטלוק | שחף ברגר | לירן מזרחי
עיצוב חלל ותלבושות: נאוה שטר | מוסיקה מקורית ועיבודים:
עידן חיים דוד | עיצוב תאורה: מתן פרמינגר | הפקה: אילור
מזרחי | ניהול הצגה: זוהר פורים | עיצוב גרפי: צחי אסא

די כבר עם השקרים שלך

מחזה מאת ניר פרנקל וטלי הכט

מבוסס על ספרו של פיליפ בסון

מצרפתית: דורית דליות

הוצאת אריה ניר

הדמויות:

פיליפ הבוגר

פיליפ הצעיר

תומא

לוקא

בכורה: תיאטרון תמונע 22.6.2021

מערכה ראשונה: פיליפ

תמונה 1

על הבמה לוח מחיק גדול ולא יותר.
פיליפ הבוגר קורא מכתב.
פיליפ הצעיר נכנס. כותב על הלוח:

לאהבים ולמטורפים
מוח קודח ודמיון יוצר
צורות, מלא בכוונה אך לא
נתפס בהבנה.
וכשם שהדמיון
נותן בשר וגוף חי לדברים
שלא נודעו, העט של המשורר
לשה להם צורה, מעניקה
ללא כלום שנולד מהאוויר
מקום וכתובת, שם ודמות¹.

פיליפ הבוגר: יכולתי להסביר שמדובר רק בחיבה, שבסך הכל "נדלקתי עליו". טוב, זה ניסוח מספיק מעורפל כדי להתאים לכל דבר בעצם. אני מסרב לזלזל במילים. יכולתי להשתמש במילה אחרת. יכולתי לומר - רך לב, או מוקסם,

פיליפ הצעיר: או נסער, או פתי, או להוט, או אפילו עיוור.

פיליפ הבוגר: מבולבל? לא. לכל המילים האלה יש משמעות לא חיובית ביותר. אני מסרב לזלזל במילים... האמת, האמת העירומה היא שהייתי מאוהב. עדיף להשתמש במילים מדויקות.

(כותב על הלוח - אהבה.)

---

¹ מתוך המונולוג של תזאוס ב"חלום ליל קיץ" / שקספיר, תרגום דורי פרנס

פיליפ הבוגר: יום אחד, אין לי בעיה לומר מתי, התאריך זכור לי במדויק. אני לא הבנתי את זה עדיין, אבל זה היה היום שבו "די כבר עם השקרים שלך" התחיל להיכתב. כלומר, לא בדיוק. התיישבתי בפעם הראשונה לכתוב רק שנים אחר כך, ליתר דיוק תשע שנים אחר כך.

פיליפ הצעיר: כן ?

פיליפ הבוגר: אני מתקן, כי שיקרתי עכשיו. חשוב לדייק. אני לא יודע מתי התחלתי לכתוב אותו באמת.

פיליפ הצעיר: אולי בעצם כתבתי אותו תמיד.

פיליפ הבוגר: אני לפחות זוכר בברור גם איפה זה קרה. היום שבו "די כבר עם השקרים שלך" התחיל להיכתב. זה היה בבורדו, בבית הקפה ברכבת, ההוא שיושב קרוב למסילה, מולי עיתונאית שמראיינת אותי לקראת ספר אחר שבדיוק אז הוצאתי, "להחליט להיפרד". העיתונאית שואלת אותי - למה האישה מהספר בוחרת לכתוב לאותו אהוב ישן אחרי כל כך הרבה שנים. אני עונה איזו תשובה באוטומט, אני עונה משהו על נסיון להחלים, על געגועים שלא מרפים. העיתונאית ממשיכה עם השאלות שלה, אלה תמיד אותן שאלות. למה אתה כותב? מה כאן בדיה ומה קרה באמת? ופתאום אני שומע את אמא שלי, נוזפת בי. "תפסיק כבר עם ההמצאות האלה שלך על אנשים. די כבר עם השקרים שלך."

פיליפ הצעיר: די כבר עם השקרים שלך. היא הייתה אומרת שקרים, לא סיפורים.

פיליפ הבוגר: למה אני כותב? ככה. כדי לתת (מצטט מהלוח) "ללא כלום שנולד מהאוויר מקום וכתובת, שם ודמות". כי אני חייב. ובינתיים העיתונאית שואלת עוד משהו, אני לא זוכר מה, כי אז אני רואה אותו. הוא עם הגב אליי. גורר מזוודה על שפת הרכבת. וזאת תמונה שלא יכולה להתקיים. ובכל זאת אני זורק את השם לאוויר -

פיליפ הצעיר: תומא!

פיליפ הבוגר: והוא מסתובב. ובבת אחת, מבט אחד ממנו ואני שוב בן 17. בבית הספר התיכון.

תמונה 2

(1984. חצר בית ספר)

פיליפ הצעיר: עוד רגע יש צלצול. ההפסקה נגמרת.

פיליפ הבוגר: אני לא מוצא את הספר של מדעי הטבע.

פיליפ הצעיר: אני עומד לאחר לשיעור ו-להיכנס בלי ספר. זה לא טוב.

פיליפ הבוגר: המורה למדעי הטבע הוא גם מנהל התיכון שלנו, שהוא גם אבא שלי. שני משפטים היו לו שנחרטו בי. (כותב - **הישועה תבוא מהלימודים**) הישועה תבוא מהלימודים.

פיליפ הצעיר: כמעט זה לא.

פיליפ הבוגר: (כותב - **כמעט זה לא!**) "כמעט זה לא". כמעט הספקתי בזמן, זה...

פיליפ הצעיר: לא הספקתי בזמן.

פיליפ הבוגר: כמעט טוב, זה...

פיליפ הצעיר: לא טוב.

פיליפ הבוגר: כשאתה רגע לפני תקופת המבחנים בכתה י"ב, כמעט התקבלת לסורבון, זה...

פיליפ הצעיר: לא התקבלת לסורבון.

פיליפ הבוגר: שזה בעצם אומר שכמעט הצלחת לצאת מברבזייה, זה...

פיליפ הצעיר: לא הצלחת לצאת מברבזייה.

פיליפ הבוגר: שזה הדבר שהכי חשוב.

פיליפ הצעיר: לאבא שלי, הכוונה.

פיליפ הבוגר: מעניין, למה דווקא משפטים מסוימים נשארים איתנו, ואחרים נמחקים?

פיליפ הצעיר: בעיקר מעניין איפה שמתי את הספר הזה. אני יודע שארזתי אותו בבוקר. ארזתי אותו בבוקר?

פיליפ הבוגר: עד היום - הוא נפטר לפני כמה שנים, אבל עד היום, בכל פעם שאני שומע את המילה "כמעט", אני עדיין שומע את הקול שלו אומר לי -

יחד: "כמעט זה לא".

(נשמע צלצול)

פיליפ הצעיר: זהו, היה צלצול. נגמרה ההפסקה.

פיליפ הבוגר: כולם מתחילים לזוז בחבורות, להתקדם לכיוון הבניין.

(תומא נכנס)

פיליפ הבוגר: אני זוכר את שמו. תומא אנדרייה. (משרטט על הלוח את קו המתאר של תומא)

פיליפ הצעיר: נכון. תומא אנדרייה. אני לא יודע עליו כלום. רק את שמו. אני יודע את שמו כי העזתי להתעניין. כאילו סתם, בטון אדיש, ומייד עברתי לנושא אחר. רק שלא ידעו למה אני מתעניין בו.

פיליפ הבוגר: "אוהב ספרים", "גרוע בספורט", "חובב שייקספיר", מתרומם, הומו מסריח, אוכל בתחת, קוקסינל, נושך כריות, סוטה, שתישרף באש הגיהנום...

פיליפ הצעיר: צריך לסקול אנשים כמוך, בלחישות מאחורי הגב, בצעקות, בקללות, בחיקויים של מציצות, במכות. הטרוסקסואל אמיתי וקשוח לעולם לא היה מרשה שיאמרו עליו דברים כאלה, ואני לא עונה אף פעם. וזה בעצם כל האישור שצריך. אני לא עונה לא מפחדנות. אני לא מוכן להיכנע, או לחשוב שזה לא בסדר. או, "חבל שאני לא כמו כולם". אני לא מוכן לשקר כדי להיות מקובל. לא מפחדנות. ותומא אנדרייה, בעיניי, זה שם יפה. אני חוזר עליו בחדר שלי, בסוד. אני מגלגל אותו שוב ושוב בשקט. אני אוהב לכתוב אותו על פתק. אני מטומטם. ועכשיו אני בוהה בו. אני לא מצליח לא לבהות. זה פשוט בלתי אפשרי. כל כך ברור שהוא לא בשביל אנשים כמוני. ברור שהוא שייך לבנות. לא בשבילי.

פיליפ הצעיר: זהו, היה צלצול. נגמרה ההפסקה.

פיליפ הבוגר: כולם מתחילים לזוז לכיוון הבניין, ואני נשאר לבד.

פיליפ הצעיר: אני לא מוצא את הספר של מדעי הטבע.

פיליפ הבוגר: אני לא מוצא את הספר של מדעי הטבע.

תמונה 3

פיליפ הבוגר: זה רגע שאני זוכר. הרגע הזה שאני על הברכיים, הפנים שלי היו בתיק, ובכל זאת הרגשתי אותו עומד מאחוריי. אני זוקף את הראש לאט. ותומא אנדרייה שם. לבדו. כמוני. מאחוריו שמיים כחולים וקרני שמש של חורף מקיפות לו את הראש. לרגע עוברת בי המחשבה שהוא עומד לקלל אותי, אולי אפילו להכות אותי בלי עדים מסביב. אבל במקום זה הוא מושיט אליי את היד. הוא מושך אותי אליו כדי לעזור לי לקום, אבל קצת יותר ממה שצריך. הוא אומר בשקט: לא בא לי לאכול היום בקפיטריה. אולי נחטוף -

תומא: איזה משהו לאכול בעיר. אני מכיר מקום.

פיליפ הצעיר: הוא מציין מקום ושעה מדויקת. אני עדיין בוהה, אבל מצליח לענות לו - אגיע.

(תומא יוצא)

פיליפ הצעיר: אני לא בטוח שזה באמת קרה עכשיו.

פיליפ הבוגר: עד היום אני עדיין לא משוכנע שלא המצאתי את הכל. שהרגע הזה באמת התקיים.

פיליפ הצעיר: אם לא הייתי מתעכב לרגע?

פיליפ הבוגר: אם הוא לא היה מצליח לשכנע את החברים שלו להתקדם, כמו שהודה בפניי אחר כך?

פיליפ הצעיר: אם משהו מזערי בתכנית היה משתבש, הרגע הזה לא היה קורה.

פיליפ הבוגר: בעולם הספרות, זאת תהיה נקודת המפנה של הסיפור. הפריפטיאה, לפי אריסטו. הרגע הזה שמשנה את כל כללי המשחק. אבל זה הרגע. פה זה מתחיל, בחורף, אני בן שבע עשרה.

תמונה 4

(דיינר. תומא נכנס)

פיליפ הבוגר: (כותב ומקריא בקול)

בית קפה, תחנת דלק

ברבזיה (חור נידח),

פברואר 1984

מקום ראשון במצעד: *sweet dreams*²

פיליפ הצעיר: אני מגיע לבית הקפה בשעה שקבענו. זה מקום ממש בקצה העיר, כמעט שומם.

פיליפ הבוגר: עדיף לתאר את זה דרך החושים.

2

https://www.youtube.com/watch?v=geMFqkcPYcq&list=PLDintB9nu_R7TcqgnLx2zeMQD0XDTECF6&index=2

פיליפ הצעיר: אני מריח סיגריות. בפינה רואה שלושה שיכורים מתחילים מכות, ושלוש משאיות בחוץ. מרגיש את הנעליים שלי נדבקות לרצפה המטונפת משאריות. יש כמה נהגי משאיות ושיכורים זקנים, וזהו. מגעיל כאן.

פיליפ הבוגר: היום אני מבין אותו, אף אחד כאן לא יזהה אותנו. הוא לא רוצה שיזהו אותנו יחד.

(פיליפ הצעיר מתיישב לצד תומא. פאזזה)

תומא: אתה בטח רוצה לדעת למה בעצם... אני לא יכול יותר. נכנעתי. אין לי כוח יותר. אם מישהו יעלה עליי... ואני בכלל נגד. אבל די. אני לא יכול יותר. (פאזזה) אז זהו. תעשה עם זה מה שאתה רוצה. (פאזזה)

פיליפ הצעיר: מי עוד יודע?

(פיליפ הבוגר כותב: כי יום אחד אתה תעזוב ואנחנו נישאר)

פיליפ הצעיר: למה אני?

תומא: כי יום אחד אתה תעזוב ואנחנו נישאר.

פיליפ הבוגר: אני נזכר במשפט הזה, ועולות לי דמעות.

תומא: אני מכיר מקום.

פיליפ הבוגר: אלף שאלות נדחסות לי בראש.

פיליפ הצעיר: איך זה התחיל אצלך? מתי? איך זה שאף אחד לא רואה עליך? איך הצלחת להסתיר את זה עד עכשיו? אתה סובל? אתה רק סובל? אני הראשון שלך?

פיליפ הבוגר: אבל אני מצליח רק להנהן.

פיליפ הצעיר: אני בא איתך.

פיליפ הבוגר: אנחנו פורצים לאולם הספורט הריק של בית הספר. ושם, בתוך הריח של הזיעה והאקונומיקה, בתוך המקלחות בחדר ההלבשה, זה קורה שם. (יוצא)

תמונה 5

(חדר המלתחות באולם ספורט)

פיליפ הצעיר ותומא מתקרבים בדממה.
פיליפ הצעיר מתיישב ראשון, מוציא טוש מהכיס, מניח ביניהם.
תומא מתיישב לידו.
פיליפ מוריד חולצה, תומא אחריו.
פיליפ מתחיל לצייר על תומא קו מתפתל עם הטוש.
תומא לוקח ממנו את הטוש ומצייר עליו.
הם מתקרבים. תומא קופא. קם ויוצא.
פיליפ הבוגר נכנס.

פיליפ הבוגר: ומייד אחר כך, כשאנחנו עדיין אילמים מרוב הלם, הוא קם. מתלבש. לא מחליף איתי מבט, לא מוציא הגה. שלום? (פאזזה) והוא נעלם.

תמונה 6

(פיליפ הבוגר כותב – חסר)

פיליפ הצעיר: אני מכיר מצוין את התחושה הזאת של נטישה. היא רודפת אותי מאז שהייתי בן שבע ואמא איבדה אותי בלונה פארק. החלקיק שנייה הזו שבו היא נעלמה משדה הראייה שלי וחשבתי שלא אראה אותה יותר. ואני לבד. במשך כל השבוע שאחר כך אני חוזר להיות אותו בן שבע עם אותה חרדת נטישה. אני מבין שהוא לא יבוא אליי. הוא כפה עלינו דממה מוחלטת. אבל אני ממשיך לקוות לסימן, משהו נסתר שרק שנינו נבין. אבל כלום. הוא מגיע מאוחר, בסוף כל יום הוא ממחר לעזוב. הוא אדיש. אפילו עוין. הוא בטח מתחרט על הטעות המטומטמת שלו איתי. או שאולי הוא פשוט מאוכזב ממני? עם הגוף הרזה שלי, המשקפיים, הסוודרים המכוערים...

פיליפ הבוגר: כל הפגמים חוזרים אליי.

פיליפ הצעיר: זה היה רגע של טירוף מצידו, למה שירצה אותי?

פיליפ הבוגר: אבל הוא כל הזמן חסר לי.

פיליפ הצעיר: תשעה ימים.

פיליפ הבוגר: ספרתי. המספר חרות במוחי.

פיליפ הצעיר: אחרי תשעה ימים אני מוצא משהו בתא שלי, פתק. רשום בו רק מקום ושעה. חוץ מזה - כלום. לא השם שלי, לא החתימה שלו. לא כינוי חיבה, שום דבר שיכול לשמש להוכחה שהיה בינינו איזה רגש.

פיליפ הבוגר: מקום ושעה.

פיליפ הצעיר: יש בינינו פגישה נוספת. (יוצא)

פיליפ הבוגר: אני רץ במבול ומגיע למחסן הציוד שליד מגרש הכדורגל. תומא כבר מחכה שם.

תמונה 7

(מחסן ציוד ספורט נטוש. תומא נכנס, מארגן את המקום. מוציא מהארגז כדורסל, יריעת פלונטר, לוח פלונטר שמשליך לכיוון פיליפ הבוגר. מתיישב על יריעת הפלונטר. מחליט להוריד חלק מהבגדים. נשכב. פיליפ הצעיר נכנס)

פיליפ הצעיר: איך הצלחת לפתוח את המנעול?

תומא: אני עושה את זה מגיל אפס. פורץ מנעולים.

פיליפ הצעיר: אין מנעול שעומד בפניך.

(פאזזה. הם מתקרבים. תומא מתחיל להפשיט אותו. פיליפ מתרחק)

פיליפ הצעיר: איפה אתה גר?

תומא: (לא עוצר) בלגארד.

פיליפ הצעיר: הכפרון הזה ליד הכביש המהיר?

תומא: כן. החווה שלנו שם.

פיליפ הצעיר: (מתרחק עוד) איזה יופי, חווה של מה?

תומא: (עוצר) יש לנו כרם. וגם כמה פרות.

פיליפ הצעיר: (משחק בכדורסל) לחלב? חלבתי פעם. יש רפת ממש קרוב לבית שלנו, אז הראו לי איך. ובאופן מפתיע הייתי ממש טוב בזה. (שומט את הכדור) אני יודע שקשה לדמיין.

תומא: אתה לא בדיוק הטיפוס. אתה טיפוס של מקומות אחרים.

(הם מתמסרים בכדור)

פיליפ הצעיר: ואתה אוהב את זה? את העבודה בחווה?

תומא: כן, אני אוהב את החווה. אבל אני רוצה גם דברים אחרים בחיים.

פיליפ הצעיר: אתה יכול לעשות דברים אחרים. אתה יכול ללמוד מה שאתה רוצה, רפואה, רוקחות, מה שתמצא.

(מתקרבים ונוגעים)

תומא: זה לא ככה. אני הבכור. והבן היחיד.

פיליפ הצעיר: אז מה?

תומא: אז אני הבכור, והבן היחיד עם שתי אחיות ואם אני לא אקח את החווה, לא תהיה יותר חווה.

(תומא מתרחק ומתארגן לעזוב. מתחיל לקפל את יריעת הפלונטר)

פיליפ הבוגר: (מסובב את לוח הפלונטר הזרוק) יד שמאל כחול.

תומא: (לפיליפ הצעיר) מה?

פיליפ הצעיר: (לפיליפ הבוגר) מה? (לתומא, בהצבעה על הפלונטר) יד שמאל כחול?

(תומא מאשר. מתחילים לשחק. פיליפ הבוגר מסובב את הלוח)

פיליפ הבוגר: יד ימין אדום.

תומא: אתה בן יחיד?

פיליפ הצעיר: לא, יש לי אח גדול.

פיליפ הבוגר: רגל ימין כחול.

תומא: מזלך.

פיליפ הצעיר: לא ממש. מכיר את זה שבמשפחות מלוכה יש מושג, היורש והגיבוי? אז אחי הוא היורש. אני הגיבוי. הוא גאון.

פיליפ הבוגר: יד ימין צהוב.

תומא: משפחות מלוכה. באמת, אין שום קשר בין העולם שלי ושלך. שום קשר.

פיליפ הבוגר: יד שמאל ירוק.

תומא: אני הבכור. והבן היחיד. יש לי שתי אחיות, יותר קטנות ממני. יש את נטלי, שהיא בת שש עשרה, היא "עזבה" את הלימודים, היא לומדת להיות מזכירה.

פיליפ הבוגר: רגל ימין ירוק.

תומא: וסנדרין זאת אחותי הקטנה, בת אחת עשרה. היא מותק. היא צמודה אליי כל הזמן. אף אחד לא ממש מת לטפל בה, ההורים שלי בכלל מצטערים עליה. אבל היא נולדה ככה, לא נורמלית. הרופאים אומרים שהיא לא תהיה נורמלית אף פעם. אז היא כל הזמן בבית, אני זה שמטפל בה. אמא ואבא ונטלי לא מתייחסים אליה יפה, בעצם אמא גם לא ממש מתייחסת אליה בכלל. כל היום רק מתפללת לצלבים שעל המיטה שלה, שישו יתן לה כוח "להתמודד". מה הפלא שאין לה זמן וכוח להיות עם הבת שלה. (פאוזה) אז אני הבכור. והבן היחיד. (פאוזה)

פיליפ הצעיר: אנחנו כבר לא בימי הביניים, אתה יודע. אתה צריך לחשוב על העתיד שלך.

תומא: הכל ממש פשוט בשבילך, נכון? (מתנשקים. נשכבים מחובקים)

ברקע נשמע³ Hymne A L'Amour
פיליפ הבוגר כותב את מילות השיר בתרגום לעברית -
על ראשינו רקיעים זורחים
לרגלינו הטללים פורחים
ואתה עולם מלא

פיליפ הצעיר: (הם עדיין שכובים) אני אוהב את השעון שלך.

תומא: זה? זה קסיו. דיגיטלי.

פיליפ הצעיר: חדש?

תומא: כן, מתנת יום הולדת מאמא.

פיליפ הצעיר: תתחדש.

תומא: תודה.

פיליפ הצעיר: ומזל טוב!

תומא: תודה.

פיליפ הצעיר: ומה קיבלת מאבא שלך? עליו לא אמרת כלום.

תומא: הגשם הפסיק. אני צריך לזוז. (קם ומתרחק)

פיליפ הבוגר: נקודה רגישה. (כותב - לא מדברים על אבא)

פיליפ הצעיר: תיקח אותי פעם לסיבוב על האופנוע?

תומא: אתה באמת רוצה?

פיליפ הצעיר: כן. ברור!

---

³ Edith Piaf - Hymne à l'amour " Paris chante toujours " (1950)

תומא: אז אני אקח אותך.

פיליפ הצעיר: אז אני אבוא איתך.

(תומא יוצא)

פיליפ הבוגר: הוא יקיים את ההבטחה שלו. אמנם מחוץ לעיר, בדרכים נטושות, ועם קסדה על הראש -

פיליפ הצעיר: אבל מה זה חשוב. אנחנו בחוץ, והוא צמוד אליי.

תמונה 8

(מסיבה)

פיליפ הבוגר: והייתה הפעם ההיא, שנפגשנו במקרה. זאת הפעם היחידה שנפגשנו "במקרה".
(כותב - זה קרה במסיבה) זה קרה במסיבה.

פיליפ הצעיר: (רוקד) אני אוהב מסיבות!

פיליפ הבוגר: אני שונא מסיבות. בירות. שיכורים. אמת או חובה. אבל הבטחתי לחברה שלי נדין "לעשות מאמץ להתחבר". אני מחפש את נדין עם העיניים, ואז אני רואה אותה.

(תומא רוקד)

פיליפ הבוגר: הוא עם הגב אלי. אני רוצה לזרוק את השם לאוויר - (כותב - ואני שותק)
פתאום נתלית עליו בחורה, היא מנשקת אותו. הוא לא מתנגד. הוא מנשק אותה בחזרה. היא לוחשת לו משהו באוזן, ואני קולט את הרגע המדויק שהמבט שלו קולט אותי.

(שלושתם קופאים. בהדרגה חוזרים לרקוד)

פיליפ הבוגר: אני קצת שותה. מדבר עם אנשים. אני לא יודע לרקוד, אבל אני רוקד בכל זאת, מה קרה? אני מקיא בשירותים. חוזר לרקוד. יש מישהו שאסור לי לנשק. אסור שיראו

אותנו ביחד. זה היה התנאי. שאם זה ייגמר בינינו, אף אחד לא יידע שזה בכלל קרה.
כש! (כותב: כשזה ייגמר בינינו)

פיליפ הצעיר: סיפורי תחת עדיפים על סיפורי אהבה. אבל לפעמים אין ברירה.

תומא: (משתיק) מה אתה רוצה?

פיליפ הצעיר: אני רוצה להיות מישהו שלא מתביישים בו.

תומא: זה לא לויכוח. אם אתה מעדיף, נפסיק. כאן ועכשיו.

פיליפ הצעיר: לא, לא מפסיקים. (הם מתחבקים)

פיליפ הבוגר: אנחנו נפגשים שוב, ואז שוב, ושוב, ושוב. בחדר שלי, במחסן, בחדר שלי, בשדה על האופנוע, בחדר שלי. המקום לא חשוב, אין עולם מסביב. תמיד זאת הפעם האחרונה. ותמיד רק עוד פעם אחת. אנחנו לא יכולים להפסיק. ביולי אנחנו קובעים להיפגש בשדה הקבוע ולחגוג את התוצאות של הבגרויות.

תמונה 9

(שדה. תומא מחכה לפיליפ הצעיר. קורא מכתב ואז מכניס לכיס. פיליפ הצעיר נכנס עם גליון ציונים ומצלמה. תומא לוקח ממנו וקורא)

תומא: באמת חשבת שלא תעבור? רעדו לך הידיים כשחיפשת את השם שלך ברשימה? הרי היה בטוח שתקבל הצטיינות.

פיליפ הצעיר: זה לא מונע ממני לשמוח. תן לי להנות מהרגע. זה נגמר, לא?

תומא: כן. (מחווה על המצלמה) מה זה?

פיליפ הצעיר: ההורים קנו לי, מתנה לכבוד סיום הלימודים.

תומא: כנראה שלא היו יותר מדי מודאגים מהתוצאות, אם קנו לך מראש.

פיליפ הצעיר: רוצה לבוא אליי, לחגוג? הם לא בבית.

תומא: זה התירוץ היחיד שמצאת כדי שנלך אליך להודיין?

פיליפ הצעיר: אה... כן.

(תומא מצלם אותו)

פיליפ הצעיר: סוף סוף חופש. עכשיו אפשר להתחיל לחיות. חבל שאי אפשר לקלוט את זה במצלמה. (לוקח מתומא את המצלמה ומצלם את הסביבה) אז מה התוכניות לקיץ?

תומא: יש לי משפחה בספרד.

פיליפ הצעיר: אני יודע, כבר סיפרת לי. אתה נוסע לספרד לעבוד אצל המשפחה שלך בקיץ? איפה בספרד?

תומא: אתה לא תכיר, זה כפר קטן. וילאלבה, קוראים לו.

פיליפ הצעיר: ברור שאני מכיר את וילאלבה. זה כפר כזה של צליינים, קראתי עליו באיזשהו ספר. למה אתה מחייך?

תומא: זה פשוט מדהים שאני נמצא שם כל שנה, ואתה מכיר את המקום יותר טוב ממני עם הספרים שלך.

פיליפ הצעיר: ומתי אתה אמור לחזור?

תומא: בשבוע הראשון של אוגוסט. כנראה.

פיליפ הצעיר: מה הכתובת? אולי אני אשלח לך גלויה. או מכתב. או שאתה תשלח.

תומא: אתה לא יכול.

פיליפ הצעיר: אני יכול לצלם אותך? תמונה אחת.

תומא: (אחרי פאזזה) אתה יכול. תמונה אחת.

(פיליפ הצעיר מצלם את תומא. שניהם קופאים. פיליפ הבוגר נכנס ובידו התמונה)

פיליפ הבוגר: הוא לובש מכנסי ג'ינס, חולצת משבצות, גבעול העשב בין האצבעות שלו. הוא מחייך בתמונה הזאת. הוא הרשה לי לצלם את החיוך שלו, למרות שהוא לא אחד שמחייך, שיהיה לי למזכרת.

(פיליפ הבוגר תולה את התמונה על הלוח. תומא יוצא)

תמונה 10

פיליפ הבוגר: חודש יולי עובר בקצב של צב. טיולים משפחתיים. חוף הים. שעמום. געגועים. תומא איננו.

פיליפ הצעיר: הוא בספרד.

פיליפ הבוגר: כמו בכל קיץ. אני כותב מכתב וכמה גלויות, ולא שולח. אין לי לאן, והוא אסר עלי.

פיליפ הצעיר: אוגוסט מגיע.

פיליפ הבוגר: ואני עדיין מחכה. ומחכה.

פיליפ הצעיר: באמצע אוגוסט אני כבר משתגע, לא יכול יותר, מתקשר אליו הביתה. נטלי, אחותו, זאת שלומדת מזכירות, עונה. "תומא נשאר בספרד, אני לא יודעת אם אתה יודע. בכל מקרה הם הציעו לו שם עבודה, והוא הסכים. ממילא לא רצה להמשיך ללמוד, אז מה זה משנה איפה. בכל מקרה, הוא לא חוזר". (פאוזה) רעש מהדהד לי בראש כשהיא מנתקת. כמו צופר של ספינה שמתרחקת מהחוף. כן, זה הרעש. אני נשבע. אני לא יודע למה.

(פיליפ הצעיר מתחיל למחוק את המסך האחורי מכל מה שנכתב, למעט המשפט **כי יום אחד אתה תעזוב ואנחנו נישאר והתמונה של תומא שיישארו על הלוח הריק**)

פיליפ הבוגר: (במקביל למחיקה) ואז תחושה של הלם שמכה בכל הגוף. כמו מכה אדירה. כמו התנגשות. אני קורבן של תאונה. אני הפצוע הקשה שמחלצים מההריסות, מעלים על אלונקה ומנתחים בדחיפות כי הוא מאבד המון דם. אני מלא בשברים, וההרדמה מתחילה להתפוגג ואני מתחיל להרגיש את הכאבים מתעוררים ואת ההתרסקות. את ההתחלה של השיקום, מילה מוזרה, שיקום, בלי שום עוגן, בלי רצון להשתקם, אבל ככה זה, מבריאים, כי קורה לפעמים שמבריאים, אין ברירה. אחרי כמה שבועות אני עוזב את ברבזיה. פנימייה בבורדו. אחר כך לימודי תעשייה

וניהול בפריז. אני מתחיל לחיות את החיים שבחרו עבורי. אני הולך בשביל שסללו
בשבילי. אני חוזר לתלם. אני מוחק את תומא אנדרייה.

(פיליפ הצעיר מסיים למחוק ויוצא. פיליפ הבוגר נשאר לבד)

מערכה שנייה: לוקא

(2007. תחנת רכבת)

פיליפ הבוגר: יום אחד, אני בבית הקפה ברכבת בבורדו, ההוא שיושב קרוב למסילה. מולי עיתונאית שמראיינת אותי לקראת ספר שהוצאתי, "להחליט להיפרד". היא שואלת, ואלה תמיד אותן שאלות. למה אתה כותב. מה כאן בדיה ומה... .

(לוקא נכנס)

פיליפ הבוגר: תומא! (לוקא פונה אליו) וזה במעט הוא. (ללוקא) אתה דומה לאבא שלך כמו שתי טיפות מים.

לוקא: אומרים לי את זה הרבה. לוקא, נעים מאוד.

פיליפ הבוגר: פיליפ.

לוקא: אתה חבר ילדות של אבא שלי, נכון? בטח מאוד אהבת אותו אם הסתכלת עלי ככה.

פיליפ הבוגר: כן, נכון. חבר ילדות. יש לך כמה דקות? או שאתה ממהר?

לוקא: יש לי כמה דקות, כן.

פיליפ הבוגר: מה שלום אבא שלך?

לוקא: מצוין, תודה.

פיליפ הבוגר: הוא עדיין גר באותו מקום?

לוקא: כן, אבא שלי הוא לא מהאנשים שעוזבים. הוא ואמא שלי גרים באותו בית כבר איזה עשרים שנה.

פיליפ הבוגר: בן כמה אתה, אם אפשר לשאול?

לוקא: עשרים ושתיים.

- פיליפ הבוגר: גם היום אתה עדיין דומה לו?
- לוקא: אתה שואל איך הוא נראה עכשיו? הוא לא השתנה בכלל, היית המום אם היית רואה אותו. אני חושב שיש לי פה איזו תמונה שלהם. (מחפש בטלפון) אני לא מוצא. אבל הוא נראה בדיוק כמו בתיכון. גם אמא לא ממש השתנתה. יש להם בבית אלבום מספרד, מהחתונה, הם נראים בדיוק אותו דבר. כמו שני תיכוניסטים, היו ונשארו זוג יפה.
- פיליפ הבוגר: נחמד. להישאר אותו דבר.
- לוקא: כן. טוב, הם חיים טוב. חיים את החלום, כמו שאומרים.
- פיליפ הבוגר: כמו שאומרים...
- לוקא: (מציץ בשעון) אני מצטער, אני חייב ללכת.
- פיליפ הבוגר: יפה, השעון שלך.
- לוקא: זה? זה וינטאג'. קסיו דיגיטלי. מתנת יום הולדת מאבא.
- פיליפ הבוגר: אז לשם אתה נוסע? לאבא לחווה?
- לוקא: אני כבר מזמן לא גר שם. אני לומד שיווק באוניברסיטה בנאנט.
- פיליפ הבוגר: כדי לשווק את היין שלכם?
- לוקא: (צוחק) ממש. לא, אני רוצה לעבוד ביצוא. בארצות הברית כנראה. אני מצטער, אני חייב ללכת, אני אפספס את הרכבת.
- פיליפ הבוגר: כן, גם אני. מחכה לי פה עיתונאית, אני באמצע ראיון...
- לוקא: ראיון! בהצלחה! אתה מוציא ספר חדש?
- פיליפ הבוגר: כן... ידעת שאני כותב?

לוקא: אני יודע מי אתה. ידעתי מהרגע שראיתי אותך. אבא סיפר לי עליך כשהייתי קטן. ראינו אותך פעם במקרה באיזה ראיון בטלוויזיה, ואז הוא אמר שלמדת איתו בתיכון.

פיליפ הבוגר: זה מה שהוא אמר.

לוקא: כן, הוא היה ממש מופתע מזה. טוב, לא בכל יום אתה רואה בטלוויזיה מישהו שהכרת פעם.

פיליפ הבוגר: וזיהית אותי מאז? מפעם אחת בטלוויזיה?

לוקא: לא, ראיתי אותך המון פעמים מאז. בכל פעם שהודיעו שאתה משתתף באיזו תוכנית, היינו מדליקים את הטלוויזיה וצופים. זאת אומרת, הוא היה צופה. אמא לא ממש התעניינה אז היא תמיד עברה למטבח, ואני הייתי ילד אז, זה היה לי קצת משעמם... אבל אסור היה לי להפריע. הוא היה דורש שקט מוחלט. הוא גם קרא את כל הספרים שלך. והוא לא אחד שקורא ספרים. יש לו את כולם בבית. גם אני קראתי אחד מהם, שכחתי את השם - זה עם הציור על הכריכה, ציור מפורסם, אמריקאי, נדמה לי? איך קוראים לספר?

פיליפ הבוגר: "בהיעדר גברים".

לוקא: כן, "בהיעדר גברים". מאוד אהבתי אותו. זה סיפור אמיתי? משהו שקרה לך?

פיליפ הבוגר: לא, בדיוני לגמרי. אני אף פעם לא כותב על החיים שלי. זה לא מעניין אותי. (לוקא מחייך) שלא תאחר את הרכבת...

לוקא: יש לך במה לכתוב? את הטלפון שלו. שיהיה לך.

(לוקא רושם לו את המספר. פיליפ הצעיר נכנס)

לוקא: תתקשר אליו. זה ישמח אותו. (פאוזזה) תן לי גם את המספר שלך. אתה בטח לא מאלה שמתקשרים.

פיליפ הבוגר: והוא? הוא מאלה שמתקשרים?

לוקא: את זה אתה יודע. בהצלחה עם הספר! (יוצא)

תמונה 12

(פיליפ הצעיר ופיליפ הבוגר מדברים ביחד, כל אחד במונולוג משלו)

- פיליפ הבוגר: אני הולך ברגל עד לבית המלון בבורדו.
- פיליפ הצעיר: אני לא מפסיק לחשוב על תומא אנדרייה.
- פיליפ הבוגר: מחר אני חוזר הביתה, לפריז. אני צריך לארוז. אני צריך להספיק להתקלח.
- פיליפ הצעיר: הוא חזר מזמן מספרד. יש לו ילד.
- פיליפ הבוגר: אני צריך להגיע הביתה. מחכים לי בבית. יש לי מישהו. הוא אוהב אותי.
- פיליפ הצעיר: הוא היה צופה בכל פעם שראה אותי בטלוויזיה. הוא היה משתיק את כולם, וצופה.
- פיליפ הבוגר: הוא צעיר ממני בעשרים שנה, הוא לא אוהב בנים אבל אוהב אותי. סיפור מסובך.
- פיליפ הצעיר: והוא חי באותה חווה. באותה שראנט. באותו מספר טלפון. (לפיליפ הבוגר) אני זוכר את המספר.
- פיליפ הבוגר: (פונה אליו) אז מה אם אני זוכר, אני שייך לדור שבו עדיין שיננו מספרי טלפון.
- פיליפ הצעיר: שיננתי אותו. אני מכיר אותו בעל פה.
- פיליפ הבוגר: אז מה? אני יכול להתקשר לתומא, לדבר איתו, להחליף איתו כמה משפטים מנומסים.
- פיליפ הצעיר: זה יהיה הכל, חוץ משיחה סתמית. אני יודע שזה הרבה יותר מזה.
- פיליפ הבוגר: הוא נשוי וחי בחווה בשראנט. אני כותב רומנים וחי בבתי מלון בין מדינות. אלה שני קווים שלא יכולים להיפגש.
- פיליפ הצעיר: הוא לא השתנה בכלל. והוא קרא את כל הספרים שלי. יש לו את כולם בבית. והוא לא אחד שקורא ספרים!
- פיליפ הבוגר: החיים זרקו אותנו למקומות כל כך שונים. בכלל לא נכיר אחד את השני. שנינו נזכור שפעם רצינו להיות ביחד, רק לא נזכור למה.
- פיליפ הצעיר: הרגע הזה, צירוף המקרים המטורף הזה שמשך אותנו אחד לשני?
- פיליפ הבוגר: זה היה רק רגע, והוא נגמר. מת. הוא לא יחזור. זה מה שקרה לנו.

פיליפ הצעיר: די! אני מחייג. (פאזזה) תומא? זה פיליפ. בסוף. (פאזזה) כן. (פאזזה) גם אני. (פאזזה)
הוא בקושי מדבר, ואני לא יודע אם הוא מתרגש או שהוא מקוטע. הוא הרי לא מאלה
שמדברים הרבה. שלומי טוב. (פאזזה) בפריז, אבל עכשיו אני בבורדו. (פאזזה) כן, אני
אשמח... הוא מציע מקום, ויום, ושעה. יש בינינו פגישה נוספת.

פיליפ הבוגר: לעולם לא אתקשר לתומא. (פאזזה) בחדר המלון אני פותח מזוודה, ומתחיל לארוז.
למחרת אני חוזר הביתה, לפריז. והלאה. עוד ראיונות, עוד נסיעות, עוד בתי מלון, הזמן
עובר. אני ממשיך הלאה.

פיליפ הצעיר: ותומא? הוא לא...?

פיליפ הבוגר: לא. גם תומא לא יצלצל לעולם.

(פיליפ הצעיר יוצא. פיליפ הבוגר נשאר לבד)

מערכה 3: תומא

(2016. בית פיליפ. נשמעת הודעת משיבון)

לוקא: שלום, פיליפ. קיבלתי את המספר מההוצאה, אני מקווה שהגעתי לאדם הנכון... מדבר לוקא אנדרייה, אני הבן של תומא אנדרייה, נפגשנו פעם בתחנה בבורדו לפני... תשע שנים בערך. אני מקווה שאתה זוכר אותי... בכל מקרה, אני נמצא כרגע בצרפת, לכמה ימים, ורציתי לדעת אם נוכל להיפגש. אם תוכל לשלוח לי הודעה מתי תוכל, אני יכול מתי שתרצה. אני אתאים את עצמי. (פאזזה) ואני גם צריך למסור לך משהו. זה המספר שלי.

(לוקא נכנס ונשאר רחוק)

פיליפ הבוגר: לוקא, שלום.

לוקא: שלום.

פיליפ הבוגר: השתנית קצת.

לוקא: בכל זאת עבר זמן. תשע שנים.

פיליפ הבוגר: כן, תשע שנים... (פאזזה) השתזפת.

לוקא: אני גר בקליפורניה עכשיו.

פיליפ הבוגר: קליפורניה. יפה מאוד. וחזרת לחופשה עם המשפחה בשראנט?

לוקא: (אחרי פאזזה) חזרתי לשראנט. הספקתי בזמן.

פיליפ הבוגר: (אחרי פאזזה) מתי זה קרה?

לוקא: לפני שבועיים. חזרתי מייד כשהודיעו לי. הספקתי בזמן לראות אותו מונח בארון. הוא נראה אותו דבר. הוא נראה... ישן. מי שאיפר אותו עשה עבודה טובה. לפחות זה בכלל לא ראו את הסימנים מסביב לצוואר. (פאזזה) מצאו אותו תלוי באסם שלו. (פאזזה) אני יודע מה אתה רוצה לשאול. לא, הוא לא השאיר שום הסבר. לא מצאנו שום מכתב. חיפשנו בכל מקום.

אבל לך יש הסבר, לא? (פאזזה) נדמה לי שזה התחיל להיקלט אצלי כשנפגשנו אז בפעם ראשונה. כשהסתכלת עליי.

פיליפ הבוגר: כשהסתכלתי עליך?

לוקא: זיהיתי אותך. ידעתי מי אתה. אתה הרי מדבר בטלויזיה בחופשיות על מי שאתה. באותו יום נכנסתי לחנות ספרים, הייתה לי איזו הרגשה. היו שם שלושה ספרים שלך וקניתי את שלושתם. את "אח שלו", "בחור מאיטליה" ו"להחליט להיפרד". קראתי אותם, וישר הבנתי.

פיליפ הבוגר: מה הבנת?

לוקא: הבנתי למה אתה כותב.

פיליפ הבוגר: אני לא מבין.

לוקא: לא? ב"להחליט להיפרד", אתה כותב מכתבים לגבר שאהבת ועזב אותך, ואתה נוסע כל הזמן כדי לשכוח אותו.

פיליפ הבוגר: לא אני כותב את המכתבים. זאת אישה, הגיבורה של הסיפור.

לוקא: הספר "בחור מאיטליה" מספר על גבר שמתלבט אם לבחור בנשים או בגברים, וברור שהוא משקר.

פיליפ הבוגר: זה נושא מאוד בוער בעיניי. אבל זה לא מבוסס על סיפור אמיתי.

לוקא: בספר "האח שלו", לגיבור קוראים תומא אנדרייה. (פאזזה) עשיתי אחד ועוד אחד. הבנתי שאהבת אותו, אבל זה לא היה כל הסיפור, נכון? כמה ימים אחרי שנפגשנו אז בבורדו, סיפרתי לאבא שפגשתי אותך. היית צריך לראות את הפנים שלו. הוא לא אמר מילה, הוא לא זז, אבל אני נשבע לך, הוא כאילו נפל על הברכיים. ואחרי שנייה הוא תפס את עצמו, כאילו כלום לא חשוב, אבל אני קלטתי את זה. באותו הרגע הבנתי. אבא שלי היה מאוהב בגבר. מאוהב בך. (פאזזה) אין לך מה להגיד?

פיליפ הבוגר: אני לא יודע אם זה נכון.

לוקא:

אתה לא יודע אם זה נכון. (פאזזה) ולגמרי במקרה, אחרי יומיים הוא כינס אותנו במטבח והודיע לנו שהוא עוזב. ככה, מהיום למחר. לא מהסס לרגע, לא מגמגם, "אני עוזב". אמא שלי התחילה לבכות באותו רגע, והוא פשוט השתיק אותה. "לא סיימתי. יש לי עוד מה להגיד". מה שהיה לו להגיד זה בעיקר כל מיני הוראות, מה לעשות עם החווה, למי למכור אותה. ושהוא פנה כבר לעורך דין שיטפל בגירושים, הוא רוצה לשחרר אותה לפי כל הכללים. והוא משאיר לה את הכל, הוא לא רוצה כלום לעצמו. לא מנדיבות או משהו כזה. הוא ביקש למחוק אותנו לגמרי. לי הוא אמר שהוא כבר לא דואג, אני כבר גדלתי, אני כבר לא צריך אותו. "אני את שלי כבר עשיתי". אמא שלי התפרקה באותו רגע. אולי קיוותה שהבכי שלה יזיז אצלו משהו. התחננה שינסה לחזור לדרך הישר. הוא ענה לה שכל כך הרבה זמן הוא צועד על "דרך הישר", שבחיים הוא לא הלך בדרך אחרת. (פאזזה)

אני לא אמרתי כלום. ישבתי בלי לנשום בזמן שהוא הפך לזר ממש מול העיניים שלי. ביום אחד, הוא נמחק מההיסטוריה. שמונה שנים לא שמענו ממנו, לא מילה, לא טלפון, אף אחד לא יודע איפה הוא גר. לפעמים שאלנו את עצמנו אם הוא עדיין חי. מה קורה איתו. עד שהפסקנו לשאול את עצמנו. עם הזמן... לכל דבר מתרגלים. גם לבגידה.

פיליפ הבוגר: בגידה?

לוקא: יש לך הגדרה יותר מתאימה? אובדן? נטישה? דחף לפרוש כנפיים? השתמטות? אי מילוי חובותיך? אני מעדיף בגידה, כן.

פיליפ הבוגר: ניסיתם לחפש אותו?

לוקא: לא. חשבתי לפנות לחוקר פרטי, אבל בסוף ויתרתי. אולי עדיין כעסתי עליו. לא יודע. (פאזזה) ואז, משום מקום, בבוקר בהיר אחד, הוא חזר. אחרי שמונה שנים. עבר לגור בחווה בסביבה. אף אחד לא הגיע לבקר אותו. אף אחד לא רוצה לשמוע עליו. לא ההורים שלו, בטח שלא אמא שלי אחרי ששבר אותה ככה. הוא מת מבחינתם. אפילו להלוויה לא הגיעו.

בסוף אני הלכתי לבקר אותו. זה היה לפני שנה בערך. לא הייתי בטוח שהוא יפתח לי את הדלת, אבל הוא ישר הזמין אותי פנימה. הציע לי לשתות. הוא הזדקן. בקושי זיהיתי אותו. והתחלנו לדבר, על כלום, הוא בקושי אמר מילה. בעיקר אני דיברתי.

פיליפ הבוגר: על מה דיברת?

לוקא: שאלתי אותו למה. רצייתי הסבר. הוא לא ענה. שאלתי אותו אם הוא לפחות מתחרט.

הוא ענה לי מייד, לא. "יכולתי להתחרט אילו הייתה לי ברירה. אבל לא הייתה לי ברירה." (פאוזה) אין לך מה להגיד?

פיליפ הבוגר: אני לא יודע מה לומר... זה נראה מאוד מתוכנן, ה... עזיבה שלו. עורך דין לגירושים, הויתור על הירושה... זאת לא נראית כמו החלטה של רגע.

לוקא: אולי לא. (פאוזה) אתה יודע, לא פעם שאלתי את עצמי אם הוא לא נסע אליך, לחיות איתך. רומנטי, לא? עכשיו אני יודע שלא. (פאוזה) אחרי ההלוויה שלו, לא הייתה ברירה, הייתי חייב לרוקן את הבית. מצאתי מכתבים באחת המגירות. מוחבאים.

פיליפ הבוגר: קראת אותם.

לוקא: קראתי. כן. אחרי שקראתי הבנתי שהוא השאיר אותם בכוונה. הוא נתן לי את ההסבר שרציתי לקבל. בעיקר המכתבים שקיבל מאיזה גבר שהוא חי איתו באיזה קשר סודי. במכתב האחרון הוא כתב לו אולטימטום, או שיוצאים לאור או שנפרדים. זה נשלח ממש לפני שאבא חזר לגור בשראנט. הוא לא נכנע לאיום שלו. עזב. (פאוזה) הוא מוציא מכתב גם את המכתב הזה. המעטפה הייתה ריקה, בלי שם או כתובת. הוא נכתב בקיץ 1984. הוא מיועד אליך.

פיליפ הבוגר: גם אותו קראת?

לוקא: זאת הסיבה שביקשתי שניפגש. כדי למסור לך אותו. תקרא אותו אחרי שאלך, טוב? זה ביניכם. (פאוזה) אני מצטער, אבל...

פיליפ הבוגר: אתה צריך ללכת.

לוקא: כן. יש לי טיסה בקרוב לקליפורניה. שם הבית שלי. אין לי כבר מה לחפש פה. (פאוזה) ואתה? אתה עומד לכתוב את הסיפור הזה, נכון? לא תוכל להתאפק.

פיליפ הבוגר: לא, אני אף פעם לא כותב על החיים שלי.

לוקא: זה עוד אחד מהשקרים שלך, לא?

פיליפ הבוגר: תרשה לי?

לוקא: מי אני שאאסור עליך.

(נפרדים בחיבוק ארוך. לוקא יוצא אל מאחורי הלוח, ושם משתנה לתומא. על רקע המכתב הוא מתפשט מהחולצה והגופיה, נותר עם הקו המתפתל שצייר פיליפ עדיין מקועקע על העור, עומד בלי תנועה. פיליפ הבוגר מתחיל לקרוא את המכתב, שנשמע בקולו של תומא VOICE OVER)

תומא:

פיליפ,

אני עומד לנסוע לספרד, ואני לא חוזר. לא מיד, בכל אופן. ואתה הולך ללמוד בפנימיה בבורדו, ומשם תמשיך למקומות אחרים. תמיד ידעתי שאתה שייך למקומות אחרים. אז פה הדרכים שלנו נפרדות. אני יודע שהיית רוצה שדברים יהיו אחרת, שאני אומר מילים שירגיעו אותך אבל לא ידעתי מה לומר. ובכל מקרה, אף פעם לא ידעתי לדבר כמוך. בסופו של דבר, אני אומר לעצמי שהרגשת את זה. הייתה שם אהבה, ברור. ומחר זה יכאב. אבל לא יכולנו להמשיך, לך מחכים החיים שלך, ואני, אני לא אשתנה. רציתי רק לכתוב לך שהייתי מאושר במשך החודשים האלו שבילינו יחד, שאף פעם לא הייתי מאושר כל כך, ואני יודע שאף פעם לא אהיה מאושר כל כך.

(פיליפ הבוגר ותומא ללא תנועה. פיליפ הצעיר נכנס. מתחיל לכתוב את המונולוג מתוך "חלום ליל קיץ" על המחיצה הימנית. חושך יורד)

סוף